

Holstein: Værdien af det Formaal, der skulde opnaas ved denne Traktat, eller som den i hvert Fald skulde bidrage til at virkeliggøre, nemlig en Underbyggelse af det nordiske Samarbejde og en Sikring af det fredelige Forhold mellem Danmark og Norge, er en politisk Interesse, som ikke vil blive bestridt fra nogen Side i den danske Rigsdag, og som utvivlsomt vil møde udelt og enig Tilslutning fra hele det danske Folk. Uenigheden rejser sig først i det Øjeblik, det af den danske Regering, det være sig en Venstregering eller en socialdemokratisk Regering, hævdes, at denne Overenskomst er den eneste Vej eller, som den højtærede Udenrigsminister udtrykte det, den eneste brugelige *formule* til Virkeliggørelsen af dette Formaal.

Overenskomsten skal, som den højtærede Udenrigsminister udtrykker det, være en Bro til Opnaaelsen af dette Maal. Om Broen vil føre til dette i høj Grad attraaværdige Formaal, ja, det beror jo først og fremmest paa Broens Soliditet, og denne afhænger atter af Soliditeten af det Grundlag, af det Fundament, hvorpaa Broen hviler. Fra dansk Side hævdes det jo, at Retsgrundlaget for Overenskomsten er den danske Højhedsret over Østgrønland, medens det fra norsk Side hævdes, at Retsgrundlaget for Overenskomsten er, at Østgrønland er Ingenmandsland; og begge disse Grundsynspunkter skal hævdes og praktiseres af de respektive Stater efter Overenskomstens Vedtagelse. For Norges Vedkommende er der efter de Udtalelser, der er faldet baade fra Hr. Michelets og Stortingskomiteens og de norske Stortingsmænds Side under Forhandlingerne, ikke Skygge af Tvivl i saa Henseende. Men hvis jeg forstod den højtærede Udenrigsminister ret, saa mener han ogsaa, at Danmark, naar Overenskomsten er vedtaget, i sin Handlemaade paa Østgrønland skal gaa frem ud fra det Grundsynspunkt, at det er Danmark, der har Højhedsretten. Med andre Ord, der vil paa Østgrønland fra de respektive Regeringers Sider blive handlet ud fra stik forskellige Grundsynspunkter.

Dermed er paa Forhaand Konflikter og Retsstrid om Traktatens Fortolkning givet. Ganske vist bestemmes det i Traktaten, at naar der bliver Strid om Traktatens Fortolkning, skal der gaas til den internationale Domstol i Spørgsmaalet om Traktatens rette Forstaaelse; men naar der bliver Strid om Traktaten, i mangfoldige Tilfælde netop fordi der er Uenighed om Retsgrundlaget for Traktaten, hvorfor maa saa Retsgrund-

laget ikke blive afgjort ved den internationale Domstol, før mulige Retsstridigheder om Fortolkningen af Traktaten kommer for Domstolen? Er Forholdet ikke simpelt hen det, at det i mangfoldige Tilfælde vil være gnsnske umuligt at holde disse to Spørgsmaal ude fra hinanden? Man kan i mangfoldige Tilfælde slet ikke for en Domstol indbringe Spørgsmaalet om Fortolkning af Traktatens retslige Rækkevidde uden ogsaa at inddrage Spørgsmaalet om, hvilket Retsgrundlag Traktaten hviler paa, lige saa lidt som man, naar der er Strid f. Eks. om begrænsede tinglige Rettigheder, Servitutter eller Brugsrettigheder, over en Ejendom, vil kunne undgaa ogsaa at faa inddraget Spørgsmaalet om, hvem der har Ejendomsretten til Ejendommen.

Jeg frygter derfor, at denne Overenskomst, hvis den vedtages, langt mindre vil blive en Bro til Samarbejde med Norge end en Bro til Sammenstød, fordi det eneste, de to Parter er enige om, er dette, at ingen af dem er forpligtet til at gaa af Vejen for den anden paa Østgrønland. At det er dette Synspunkt, der vil blive gjort gældende fra norsk Side, fremgaar til Fuldkommenhed af Udenrigsminister Michelets Fortolkning, idet han hævder, at nu er det slaaget fast, at Østgrønland er at betragte som Ingenmandsland; og at det ogsaa er det norske Stortings Opfattelse, fremgaar af Stortingskomiteens Fremhævelse af, at dette kun er et første Skridt, det væsentlige staar endnu aabent. Med andre Ord, for Norge gælder det om først at faa denne Etape, Ingenmandslands-Etapen, og i de kommende 20 Aar paa Grundlag af Ingenmandslands-Synspunktet at bide sig fast, sætte sig saa stærkt fast paa Grønlands Østkyst som muligt, og, naar dette er sket, saa fra denne nye Etape gaa til den næste, Paastanden om, at det er Norge, der har Højhedsretten over Østgrønland. Med andre Ord, man vil fra norsk Side, lige saa vel som man fra dansk Side hævder det modsatte, hævde, at hvad der er norsk, maa komme til Norge.

Og saa er det jo et Spørgsmaal, om Norge ikke har mere retslig Adkomst til at paaberaabe sig sin Opfattelse paa Grundlag af Traktaten, end Danmark har til at paaberaabe sig sin Opfattelse paa Grundlag af samme Traktat. For efter Traktatens Formulering er der ikke Skygge af Tvivl om, at det er Ingenmandslands-Synspunktet, der er knæsat i Overenskomsten. Man behøver i saa Hen-